

dat geval namelijk rekening mee te houden dat op 'internet geplaatst nieuws zijn eigen weg kan gaan en veelvuldig door derden kan worden overgenomen en gebruikt op een wijze die degenen die het bericht oorspronkelijk plaatste, niet bedoeld heeft.¹⁹ Deze verwachte terughoudendheid lijkt nauw verband te houden met het feit dat de wederpartij daaraan niet (gemakkelijk) het tegenwicht kan bieden zoals dat in de zittingszaal wel kan.²⁰

Conclusie

Met de bovenstaande analyse van verschillende uitspraken heb ik natuurlijk geenszins beoogd om uitputtend te beschrijven wat een advocaat wel en niet mag zeggen. Wel is het – door de verwijzingen naar de relevante jurisprudentie – bedoeld als een leidraad voor het uiten van beschuldigingen in de praktijk. De leidraad laat wat mij betreft zien dat een advocaat onverminderd vrij is om beschuldigingen te uiten, maar vooral moet waken wanneer de beschuldigingen raken aan strafbaar gedrag. In die gevallen wordt van de advocaat verwacht dat hij in het vizier houdt dat de beschuldigingen met, al dan niet na het verrichten van verifiërend onderzoek, een zekere terughoudendheid en een duidelijk functioneel doel worden gebracht.

Mr. S.D. (Steven) Groen
Advocaat bij Van Schaik | Van Elst | Van Dam Advocaten te Utrecht.

19 Hof van Discipline 's-Hertogenbosch 25 maart 2019, ECLI:NL:TAHVD:2019:27.

20 Dat kan *a contrario* worden afgeleid uit bijvoorbeeld: Raad van Discipline 's-Gravenhage 14 januari 2019, ECLI:NL:TADRSGR:2019:58, ov. 5.7.

24

De Hoge Raad en de tuchtrechter

Hoge Raad
21 april 2020, 19/04910, ECLI:NL:HR:2020:713
(Mr. W.A.M. van Schendel, Mr. V. van den Brink, Mr. E.S.G.N.A.I. van de Griend, Mr. M.J. Borgers, Mr. C.H. Sieburgh)
Noot Mr. N.A. de Leon-van den Berg

Medisch tuchtrecht. Cassatie in belang der wet. Beoordelingskader tuchtrechter. Euthanasie.

[art. 75 Wet BIG]

Dit arrest is (gelijk met het arrest in de samenhangende strafzaak van gelijke datum ECLI:NL:HR:2020:713) gewezen in de tuchtzaak tegen de verpleeghuisarts die euthanasie verleende aan een uitzichtloos en ondraaglijk lijdende dementie-patiënte.

De Procureur-Generaal heeft cassatie in het belang van de wet ingesteld tegen de uitspraak van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) om sturing te geven aan de rechtsontwikkeling ten aanzien van levensbeëindiging op verzoek (euthanasie), meer specifiek met betrekking tot patiënten die lijden aan dementie.¹ Een cassatie in belang der wet in een medische tuchtzaak komt zelden voor. Zie bijvoorbeeld HR 17 november 2008, ECLI:NL:HR:2008:BF0239.

De Hoge Raad heeft geoordeeld dat in het geval een tuchtrechtelijke procedure een gevolg is van het oordeel van een Regionale Toetsingscommissie Euthanasie (RTE) dat de betrokken arts niet heeft gehandeld conform de zorgvuldigheidseisen van art. 2 lid 1 Wet toetsing levensbeëindiging op verzoek en hulp bij zelfdoding (Wtl), de tuchtrechter de taak heeft om tot een zelfstandig oordeel (dus los van het oordeel van een RTE) te komen ten aanzien van de vraag of het handelen van de arts binnen de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening is gebleven (art. 47 lid 1 BIG). De tuchtrechter kan overigens wel

1 ECLI:NL:PHR:2019:1339, p. 1.

waarde toekennen aan een overeenkomstig art. 8 en 9 Wtl tot stand gekomen oordeel van een RTE.

[de arts],
geboren te [geboorteplaats] op [geboortedatum]
1950,
hierna: de arts
tegen
Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd.

1. Het onderwerp van deze zaak

Het gaat in deze zaak om een beslissing van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (hierna: CTG) over een arts die euthanasie heeft toegepast op een patiënt die leed aan voortgeschreden dementie. Het CTG heeft geoordeeld dat de arts niet heeft voldaan aan de zorgvuldigheidseisen van artikel 2 lid 1, aanhef en onder a en f, van de Wet toetsing levensbeëindiging op verzoek en hulp bij zelfdoding, en heeft de arts de maatregel van waarschuwing opgelegd. Naar aanleiding van dit oordeel heeft de procureur-generaal cassatieberoep in het belang van de wet ingesteld.

2. Het cassatieberoep en de uitspraak van het CTG

2.1 De procureur-generaal J. Silvis heeft beroep in cassatie in het belang van de wet ingesteld tegen de uitspraak van het CTG. De voordracht tot cassatie is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit. De vordering strekt tot vernietiging van die uitspraak.

2.2 Het CTG is tot het oordeel gekomen dat de arts niet heeft voldaan aan de zorgvuldigheidseisen van artikel 2 lid 1, aanhef en onder a en f, van de Wet toetsing levensbeëindiging op verzoek en hulp bij zelfdoding, en heeft aan de arts de maatregel van waarschuwing opgelegd.

3. Wettelijk kader

De volgende wettelijke bepalingen zijn van belang.

Artikel 293 van het Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr):

“1. Hij die opzettelijk het leven van een ander op diens uitdrukkelijk en ernstig verlangen beëindigt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste twaalf jaren of geldboete van de vijfde categorie.

2. Het in het eerste lid bedoelde feit is niet strafbaar, indien het is begaan door een arts die daarbij voldoet aan de zorgvuldigheidseisen, bedoeld in

artikel 2 van de Wet toetsing levensbeëindiging op verzoek en hulp bij zelfdoding en hiervan mededeling doet aan de gemeentelijke lijkschouwer overeenkomstig artikel 7, tweede lid, van de Wet op de lijkbezorging.”

Wet toetsing levensbeëindiging op verzoek en hulp bij zelfdoding (hierna: Wtl):

– Artikel 2 lid 1 en 2:

“1. De zorgvuldigheidseisen, bedoeld in artikel 293, tweede lid, Wetboek van Strafrecht, houden in dat de arts:

a. de overtuiging heeft gekregen dat er sprake was van een vrijwillig en weloverwogen verzoek van de patiënt,

b. de overtuiging heeft gekregen dat er sprake was van uitzichtloos en ondraaglijk lijden van de patiënt,

c. de patiënt heeft voorgelicht over de situatie waarin deze zich bevond en over diens vooruitzichten,

d. met de patiënt tot de overtuiging is gekomen dat er voor de situatie waarin deze zich bevond geen redelijke andere oplossing was,

e. ten minste één andere, onafhankelijke arts heeft geraadpleegd, die de patiënt heeft gezien en schriftelijk zijn oordeel heeft gegeven over de zorgvuldigheidseisen, bedoeld in de onderdelen a tot en met d, en

f. de levensbeëindiging of hulp bij zelfdoding medisch zorgvuldig heeft uitgevoerd.

2. Indien de patiënt van zestien jaren of ouder niet langer in staat is zijn wil te uiten, maar voordat hij in die staat geraakte tot een redelijke waardering van zijn belangen terzake in staat werd geacht, en een schriftelijke verklaring, inhoudende een verzoek om levensbeëindiging, heeft afgelegd, dan kan de arts aan dit verzoek gevolg geven. De zorgvuldigheidseisen, bedoeld in het eerste lid, zijn van overeenkomstige toepassing.”

– Artikel 3:

“1. Er zijn regionale commissies voor de toetsing van meldingen van gevallen van levensbeëindiging op verzoek en hulp bij zelfdoding als bedoeld in artikel 293, tweede lid, onderscheidenlijk 294, tweede lid, tweede volzin, van het Wetboek van Strafrecht.

2. Een commissie bestaat uit een oneven aantal leden, waaronder in elk geval één rechtsgeleerd lid, tevens voorzitter, één arts en één deskundige inzake ethische of zingevingsvraagstukken. Van een commissie maken mede deel uit plaatsver-

vangende leden van elk van de in de eerste volzin genoemde categorieën.”

– Artikel 8:

“1. De commissie beoordeelt op basis van het verslag bedoeld in artikel 7, tweede lid, van de Wet op de lijkbezorging, of de arts die levensbeëindiging op verzoek heeft toegepast of hulp bij zelfdoding heeft verleend, heeft gehandeld overeenkomstig de zorgvuldigheidseisen, bedoeld in artikel 2.

2. De commissie kan de arts verzoeken zijn verslag schriftelijk of mondeling aan te vullen, indien dit voor een goede beoordeling van het handelen van de arts noodzakelijk is.

3. De commissie kan bij de gemeentelijke lijkshouwer, de consulent of de betrokken hulpverleners inlichtingen inwinnen, indien dit voor een goede beoordeling van het handelen van de arts noodzakelijk is.”

– Artikel 9 lid 1 en 2:

“1. De commissie brengt haar gemotiveerde oordeel binnen zes weken na ontvangst van het verslag als bedoeld in artikel 8, eerste lid, schriftelijk ter kennis van de arts.

2. De commissie brengt haar oordeel ter kennis van het College van procureurs-generaal en de inspecteur van de Inspectie gezondheidszorg en jeugd:

a. indien de arts naar het oordeel van de commissie niet heeft gehandeld overeenkomstig de zorgvuldigheidseisen, bedoeld in artikel 2; of

b. indien de situatie zich voordoet als bedoeld in artikel 12, laatste volzin van de Wet op de lijkbezorging.

De commissie stelt de arts hiervan in kennis.”

– Artikel 19 lid 2:

“Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen Onze Ministers met betrekking tot de commissies nadere regels stellen betreffende

a. hun omvang en samenstelling;

b. hun werkwijze en verslaglegging.”

Artikel 5 van het Besluit van 6 maart 2002, houdende vaststelling van regels met betrekking tot de commissies, bedoeld in artikel 19 van de Wet toetsing levensbeëindiging op verzoek en hulp bij zelfdoding, Stb. 2002, 141 (hierna: Vaststellingsbesluit):

“1. De voorzitters stellen richtlijnen vast voor de toetsing aan de zorgvuldigheidseisen en de daarbij te volgen procedure.

2. Deze richtlijnen bevatten in ieder geval regels omtrent:

a. de wijze waarop de gemelde gevallen aan de zorgvuldigheidseisen worden getoetst;

b. de gevallen waarin de behandelende arts in ieder geval wordt gehoord;

c. de wijze waarop de inlichtingen, bedoeld in artikel 8, tweede en derde lid, van de wet worden vastgelegd.”

Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (hierna: Wet BIG):

– Artikel 47:

“1. Degene die in een der in het tweede lid vermelde hoedanigheden in een register ingeschreven staat, is onderworpen aan tuchtrechtspraak ter zake van:

a. enig handelen of nalaten in strijd met de zorg die die beroepsbeoefenaar in die hoedanigheid behoort te betrachten ten opzichte van:

1°. degene, met betrekking tot wiens gezondheidstoestand hij bijstand verleent of zijn bijstand is ingeroepen;

2°. degene die, in nood verkerende, bijstand met betrekking tot zijn gezondheidstoestand behoeft;

3°. de naaste betrekkingen van de onder 1° en 2° bedoelde personen;

b. enig ander dan onder a bedoeld handelen of nalaten in strijd met hetgeen een behoorlijk beroepsbeoefenaar betaamt.

2. De in het eerste lid bedoelde hoedanigheden zijn die van:

arts,

(...)

3. De tuchtrechtspraak wordt in eerste aanleg uitgeoefend door regionale tuchtcolleges en in beroep door een centraal tuchtcollege.”

– Artikel 55 lid 1 tot en met 4:

“1. Een regionaal tuchtcollege telt twee rechtsgeleerde leden van wie één tevens voorzitter is, alsmede, voor elk van de in artikel 47, tweede lid, of krachtens artikel 36a, eerste lid, aangegeven categorieën van aan tuchtrechtspraak onderworpen personen, drie leden-beroepsgenoten. Van het college maken mede deel uit plaatsvervangende rechtsgeleerde leden, benevens voor elk van de in de eerste volzin bedoelde categorieën, plaatsvervangende leden-beroepsgenoten.

2. Aan de behandeling van een zaak wordt deelgenomen door de voorzitter, door het andere rechtsgeleerde lid en door de drie leden-beroepsgenoten, benoemd voor de categorie waartoe de beklagde behoort, een en ander met de mogelijkheid van plaatsvervangings. In afwijking van het bepaalde in de eerste volzin kan de voorzitter be-

palen dat aan de behandeling van een zaak die hem daartoe geschikt voorkomt, wordt deelgenomen door de voorzitter en door twee leden-beroepsgenoten, benoemd voor de categorie waartoe de beklagde behoort, een en ander met de mogelijkheid van plaatsvervangende leden. Indien de zaak naar het oordeel van een van deze leden ongeschikt is voor behandeling overeenkomstig het bepaalde in de tweede volzin, wordt de behandeling voortgezet met toepassing van de eerste volzin.

3. De voorzitter en zijn plaatsvervanger of zijn plaatsvervangende leden worden bij koninklijk besluit op voordracht van Onze Minister voor de tijd van zes jaar benoemd en zijn herbenoembaar. Op hun verzoek wordt hun bij koninklijk besluit tussentijds ontslag verleend. Hun wordt in ieder geval ontslag verleend met het bereiken van de zeventigjarige leeftijd. Artikel 46h, derde lid, van de Wet rechtspositie rechterlijke ambtenaren is te hunnen aanzien van overeenkomstige toepassing.

4. De overige leden en plaatsvervangende leden worden bij besluit van Onze Minister voor de tijd van zes jaar benoemd en zijn herbenoembaar. Op hun verzoek wordt hun door Onze Minister tussentijds ontslag verleend. Hun wordt in ieder geval ontslag verleend met het bereiken van de zeventigjarige leeftijd. Artikel 5, eerste lid, van de Wet rechtspositie rechterlijke ambtenaren is ten aanzien van de in de eerste volzin bedoelde personen, voor zover zij rechtsgeleerden zijn, van overeenkomstige toepassing. De leden-beroepsgenoten en plaatsvervangende leden-beroepsgenoten worden benoemd uit personen die ingeschreven staan in het desbetreffende register.”

– Artikel 56 lid 1 tot en met 3:

“1. Het centrale tuchtcollege telt drie rechtsgeleerde leden van wie één tevens voorzitter is, alsmede, voor elk van de in artikel 47, tweede lid, of krachtens artikel 36a, eerste lid, aangegeven categorieën van aan tuchtrechtspraak onderworpen personen, twee leden-beroepsgenoten. Van het college maken mede deel uit plaatsvervangende rechtsgeleerde leden, benevens voor elk van de in de eerste volzin bedoelde categorieën, plaatsvervangende leden-beroepsgenoten.

2. Aan de behandeling van een zaak wordt deelgenomen door de voorzitter, door de twee andere rechtsgeleerde leden en door de twee leden-beroepsgenoten, benoemd voor de categorie waartoe de beklagde behoort, een en ander met de mogelijkheid van plaatsvervangende leden.

3. Ten aanzien van de benoeming en het ontslag van de voorzitter en zijn plaatsvervanger of zijn plaatsvervangende leden en van de overige leden en plaatsvervangende leden is artikel 55, derde onderscheidenlijk vierde lid, van overeenkomstige toepassing.”

– Artikel 65 lid 1, aanhef en onder d:

“Een zaak wordt in eerste aanleg bij het bevoegde regionale tuchtcollege aangehangig gemaakt door indiening van een klaagschrift door:

(...).

d. de inspecteur.”

– Artikel 73 lid 1:

“Tegen een eindbeslissing van het regionale tuchtcollege kan binnen zes weken na de dag van verzending van het afschrift van die beslissing bij het centrale tuchtcollege beroep worden ingesteld door:

a. de klager, voor zover zijn klacht is afgewezen, of voor zover hij niet-ontvankelijk is verklaard;

b. de beklagde;

c. de inspecteur.”

– Artikel 75:

“Tegen een beslissing van het centrale tuchtcollege staat geen andere voorziening open dan cassatie in het belang der wet.”

Artikel 7 lid 1 en 2 van de Wet op de lijkbezorging:

“1. Hij die de schouwing heeft verricht geeft een verklaring van overlijden af, indien hij ervan overtuigd is dat de dood is ingetreden ten gevolge van een natuurlijke oorzaak.

2. Indien het overlijden het gevolg was van de toepassing van levensbeëindiging op verzoek of hulp bij zelfdoding als bedoeld in artikel 293, tweede lid, onderscheidenlijk artikel 294, tweede lid, tweede volzin, van het Wetboek van Strafrecht, geeft de behandelende arts geen verklaring van overlijden af en doet hij van de oorzaak van dit overlijden onverwijld door invulling van een formulier mededeling aan de gemeentelijke lijkhouder of een der gemeentelijke lijkschouwers. Bij de mededeling voegt de arts een beredeneerd verslag inzake de inachtneming van de zorgvuldigheidseisen, bedoeld in artikel 2 van de Wet toetsing levensbeëindiging op verzoek en hulp bij zelfdoding.”

4. *Beoordelingskader levensbeëindiging op verzoek*

4.1.1 Uit de hiervoor weergegeven wettelijke bepalingen volgt dat een levensbeëindiging door een arts op verzoek van de patiënt als bedoeld in

artikel 293 lid 2 Sr, primair wordt beoordeeld door gespecialiseerde Regionale Toetsingscommissies Euthanasie (hierna: RTE's). Op grond van artikel 7 lid 2 van de Wet op de lijkbezorging meldt de arts die levensbeëindiging op verzoek heeft toegepast dit bij de gemeentelijke lijkschouwer. Bij de mededeling voegt de arts een berekend verslag inzake de inachtneming van de zorgvuldigheidseisen, bedoeld in artikel 2 Wtl. De gemeentelijke lijkschouwer stuurt de melding met bijbehorende stukken ter beoordeling naar de RTE van de regio waarin de euthanasie is uitgevoerd. Op grond van artikel 8 lid 1 Wtl dient de RTE op basis van het verslag van de lijkschouwer te beoordelen of de arts die levensbeëindiging op verzoek heeft toegepast, heeft gehandeld overeenkomstig de zorgvuldigheidseisen van artikel 2 Wtl.

4.1.2 Indien een RTE tot het oordeel komt dat de arts niet heeft gehandeld overeenkomstig de zorgvuldigheidseisen, brengt zij op grond van artikel 9 lid 2 Wtl haar oordeel ter kennis van het College van procureurs-generaal en de inspecteur van de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (hierna: de Inspecteur). Het College van procureurs-generaal beoordeelt vervolgens of strafrechtelijke vervolging wenselijk is. De Inspecteur beoordeelt of een tuchtrechtelijke procedure tegen de arts wenselijk is.

4.1.3 Acht de Inspecteur een tuchtrechtelijke procedure tegen de arts wenselijk, dan wordt de zaak in eerste aanleg bij het bevoegde Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (hierna: RTG) aanhangig gemaakt door indiening van een klagschrift door de Inspecteur. Tegen de eindbeslissing van het RTG staat op grond van artikel 73 lid 1 Wet BIG hoger beroep open bij het CTG. Op grond van artikel 75 Wet BIG staat tegen een beslissing van het CTG geen andere voorziening open dan cassatie in het belang der wet.

4.1.4 De tuchtrechter in eerste aanleg en hoger beroep dient zich naar aanleiding van het klagschrift van de Inspecteur, op basis van wat over en weer is aangevoerd en de overgelegde stukken, een oordeel te vormen omtrent, kort gezegd, de vraag of het handelen of nalaten van de arts in strijd is met de zorg die de arts behoort te betrachten of met hetgeen een behoorlijk beroepsbeoefenaar betaamt, als bedoeld in artikel 47 lid 1 Wet BIG.

4.2.1 Naast de beoordeling van individuele zaken zijn de voorzitters van de hiervoor onder 4.1.1 en

4.1.2 genoemde RTE's verantwoordelijk voor de totstandkoming van algemene richtlijnen met betrekking tot de toetsing aan de zorgvuldigheidseisen van artikel 2 Wtl en de daarbij te volgen procedure. Artikel 19 lid 2 Wtl opent namelijk de mogelijkheid om bij algemene maatregel van bestuur nadere regels te stellen betreffende de omvang en samenstelling alsmede de werkwijze en verslaglegging van de RTE's. Van deze mogelijkheid is gebruikgemaakt bij het Vaststellingsbesluit. Artikel 5 lid 1 van het Vaststellingsbesluit schrijft voor dat de voorzitters van de RTE's richtlijnen vaststellen voor de toetsing aan de zorgvuldigheidseisen en de daarbij te volgen procedure. Op grond van artikel 5 lid 2 Vaststellingsbesluit bevatten deze richtlijnen in ieder geval regels omtrent (a) de wijze waarop de gemelde gevallen aan de zorgvuldigheidseisen worden getoetst; (b) de gevallen waarin de behandelende arts in ieder geval wordt gehoord; en (c) de wijze waarop de inlichtingen bedoeld in artikel 8 lid 2 en 3 Wtl worden vastgesteld.

4.2.2 Aan het bepaalde in artikel 5 Vaststellingsbesluit is door de voorzitters van de RTE's gevolg gegeven met het opstellen van de EuthanasieCode 2015, die inmiddels is vervangen door de EuthanasieCode 2018. De EuthanasieCode 2018 geeft een overzicht op hoofdlijnen van de aspecten en overwegingen die de RTE's relevant achten met betrekking tot de wettelijke zorgvuldigheidseisen betreffende euthanasie.

5. Het door het CTG gehanteerde beoordelingskader

5.1 Het middel klaagt onder meer dat het oordeel van het CTG blijkt geeft van een te beperkt en dus onjuist toetsingskader.

5.2 Over het in deze zaak te hanteren beoordelingskader heeft het CTG het volgende overwogen:

"4.7 Het Centraal Tuchtcollege stelt het volgende voorop. Bij de tuchtrechtelijke beoordeling van het professionele handelen gaat het om het geven van een antwoord op de vraag of de arts bij haar beroepsmatig handelen vanuit tuchtrechtelijk standpunt bezien is gebleven binnen de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening, rekening houdend met de stand van de wetenschap ten tijde van het klachtwaardig geachte handelen en met hetgeen toen in de beroepsgroep ter zake als norm of standaard was aanvaard. De onderhavige zaak onderscheidt zich in zoverre

van veel andere zaken die aan de tuchtrechter worden voorgelegd, dat een door de beroepsgroep geaccordeerde norm of standaard niet in het bijzonder is vastgesteld en vastgelegd. Bij de huidige stand van zaken valt, waar het de bepaling van de inhoud van deze norm of standaard betreft, deze norm/standaard samen met de door de RTE's gehanteerde toetsingskaders. Daarbij komt, dat de wetgever het primaat voor de beoordeling van de vraag of een arts heeft gehandeld overeenkomstig de zorgvuldigheidseisen zoals vastgelegd in artikel 2 Wtl bij de RTE's heeft gelegd. Deze wettelijke toedeling van taken brengt mee dat het Centraal Tuchtcollege, in het bijzonder wanneer het de vraag naar een rechtsgeldig verzoek tot euthanasie krijgt voorgelegd, het oordeel van de RTE als uitgangspunt neemt. Daarbij zij opgemerkt dat het uiteraard in het algemeen denkbaar is dat de tuchtrechter en de RTE tot uiteenlopende oordelen kunnen komen, in het bijzonder waar het gaat om de beantwoording van die even-vermelde vraag, doch in de regel mag worden aangenomen dat de tuchtrechtelijke normering in beginsel samenvalt met, zo niet opgaat in, wat de RTE in het bestek van die vraag heeft overwogen en geoordeeld."

5.3 Het CTG heeft, kort gezegd, geoordeeld dat het bij de beantwoording van "de vraag of een arts heeft gehandeld overeenkomstig de zorgvuldigheidseisen zoals vastgelegd in artikel 2 Wtl" het oordeel van de RTE tot uitgangspunt moet nemen.

Voor zover het CTG daarmee heeft geoordeeld dat hij in een concreet aan hem voorgelegd geval als tuchtrechter voor de gezondheidszorg niet de bevoegdheid of vrijheid heeft tot een eigen, onafhankelijk oordeel te komen over de door hem te beantwoorden vraag of de arts in het desbetreffende geval heeft gehandeld in strijd met de in artikel 47 lid 1 Wet BIG bedoelde maatstaf, geeft dit oordeel blijk van een onjuiste, want te beperkte rechtsopvatting. Ook in de gevallen waarin de tuchtrechtelijke procedure een vervolg is op het oordeel van een RTE dat de arts niet heeft gehandeld overeenkomstig de zorgvuldigheidseisen van artikel 2 lid 1 Wtl, heeft de tuchtrechter de taak om – binnen de kaders van de tuchtrechtelijke procedure en de daaruit voortvloeiende procedurele waarborgen – tot een zelfstandig oordeel te komen omtrent de vraag of, kort gezegd, het beroepsmatig handelen van de arts is gebleven binnen de grenzen van een redelijk bekwame be-

roepsuitoefening, en dus of dit handelen niet in strijd is met de in artikel 47 lid 1 Wet BIG bedoelde maatstaf. Het voorgaande staat er overigens niet aan in de weg dat de tuchtrechter bij zijn beoordeling van het beroepsmatig handelen van de arts betekenis kan toekennen aan het eerdere, overeenkomstig de artikelen 8 en 9 van de Wtl tot stand gekomen oordeel van de RTE over het al dan niet handelen overeenkomstig de zorgvuldigheidseisen van artikel 2 lid 1 Wtl.

Dat het CTG daarnaast heeft overwogen dat zijn oordeel over de inhoud van de met betrekking tot de zorgvuldigheidseisen van artikel 2 lid 1 Wtl te hanteren norm of standaard doorgaans samenvalt met "de door de RTE's gehanteerde toetsingskaders", leidt niet tot een ander oordeel. Deze algemene toetsingskaders – waarbij het in het bijzonder gaat om de hiervoor genoemde EuthanasieCode 2018 – geven immers geen antwoord op de door de tuchtrechter in de tuchtrechtelijke procedure te beantwoorden vraag of de arts in het desbetreffende geval heeft gehandeld in strijd met de in artikel 47 lid 1 Wet BIG bedoelde maatstaf.

5.4 De hierop betrekking hebbende klachten slagen.

6. Uitleg van de schriftelijke wilsverklaring

6.1 Het middel klaagt onder meer over het oordeel van het CTG dat de schriftelijke verklaringen van de patiënt niet voldoen aan de eisen van artikel 2 lid 1, aanhef en onder a, Wtl.

6.2 Met betrekking tot de vraag of sprake was van een rechtsgeldig verzoek om levensbeëindiging als bedoeld in artikel 2 Wtl, heeft het CTG het volgende overwogen:

"4.8 Ten aanzien van het eerste klachtonderdeel, het al dan niet aanwezig zijn van een rechtsgeldig verzoek tot euthanasie bij de, in het onderhavige geval, volledig wilsonbekwame patiënte, komt het Centraal Tuchtcollege tot hetzelfde oordeel als het Regionaal Tuchtcollege, welk oordeel ook in lijn is met de beslissing van het RTE. De verklaringen van patiënte, opgesteld toen zij nog wilsbekwaam was, zijn onvoldoende duidelijk ten aanzien van het moment waarop zij het toepassen van euthanasie wenste. Bezien in het licht van wat tegen dit onderdeel van de klacht is ingebracht en met inachtneming van wat hierboven is overwogen met betrekking tot het op dit punt door de tuchtrechter te hanteren toetsingskader, kan niet met vrucht worden gesteld dat de tuchtrechtelijke be-

oordeling van de gang van zaken tot een andere uitkomst dient te leiden dan eerder door de RTE is geoordeeld.

Op grond daarvan voldoen de euthanasieverklaringen niet aan de eisen van artikel 2, lid 1, aanhef en onder a van de Wtl. Het beroep van de arts faalt op dit punt.”

6.3 Het oordeel van het CTG dat de schriftelijke verklaringen die de patiënt had opgesteld toen zij nog wilsbekwaam was, onvoldoende duidelijk zijn ten aanzien van het moment waarop de patiënt levensbeëindiging wenste, steunt kennelijk op het gelijklopende oordeel van het RTG. Aan dit oordeel heeft het RTG onder meer het volgende ten grondslag gelegd:

“5.8 Allereerst verdient opmerking dat vaststaat dat patiënte op het moment van de levensbeëindiging volledig wilsonbekwaam was. Zij was toen dus niet langer in staat om weloverwogen haar wil te vormen en te uiten. Dit betekent dat teruggegrepen moet worden naar haar schriftelijke euthanasieverklaringen met dementieclausule (...).

5.9 Niet voor betwisting vatbaar is dat patiënte daarin tot uitdrukking heeft gebracht dat zij niet in een verpleeghuis wilde worden opgenomen. Zij had dit met haar moeder meegemaakt en vreselijk gevonden. Het probleem met deze euthanasieverklaringen is echter dat deze verklaringen tegenstrijdigheden bevatten ten aanzien van het moment waarop patiënte de levensbeëindiging uitgevoerd zou willen zien. Enerzijds lijkt het moment duidelijk ‘wanneer patiënte in een verpleegtehuis voor demente bejaarden moet worden opgenomen’, maar daar staat tegenover dat patiënte het moment waarop zij (in de terminologie van de eerste dementieverklaring) ‘nog enigszins wilsbekwaam was’ voorbij heeft laten gaan en toen geen ‘vrijwillig’ verzoek heeft gedaan. Hier komt bij dat de (van toepassing zijnde) tweede dementieverklaring inhoudt ‘wanneer ik daar zelf de tijd rijp voor acht’ en ‘op mijn verzoek’. Hierin wordt dus nog een tijdselement en een persoonlijke keuze ingebouwd. Niet dus het moment van opname in een verpleeghuis is bepalend, maar het eigen (nog te uiten) verzoek van patiënte. De schriftelijke euthanasieverklaring, met dementieclausule, is dus niet eenduidig en bevat onduidelijkheden.

Gelet op de onomkeerbaarheid van levensbeëindiging en de ethische aspecten die verbonden zijn aan het bewust beëindigen van het leven van een medemens, dient een schriftelijke euthanasiever-

klaring om deze te kunnen gebruiken niet voor meer uitleg vatbaar te zijn. Er is in beginsel geen ruimte voor interpretatie ervan. Dit betekent dat de euthanasieverklaring(en) in dit geval niet voldoen aan de eisen van artikel 2, lid 2 onder a. van de Wtl. Op deze basis had verweerster niet de overtuiging mogen krijgen dat er sprake was van een vrijwillig en weloverwogen verzoek van patiënte om (op dat moment) tot levensbeëindiging over te gaan.”

6.4 In zijn heden uitgesproken arrest in de samenhangende strafzaak 19/04910 CW (ECLI:NL:HR:2020:712), rechtsoverweging 4.5.2, heeft de Hoge Raad over de vaststelling van de inhoud van een schriftelijk verzoek om levensbeëindiging als bedoeld in artikel 2 lid 2 Wtl het volgende overwogen:

“Dit vergt allereerst de vaststelling van de inhoud van het schriftelijke verzoek. De in acht te nemen zorgvuldigheid brengt mee dat de arts daartoe het verzoek – en eventuele opvolgende verzoeken – uitlegt met het oog op het achterhalen van de bedoelingen van de patiënt. Daarbij moet hij letten op alle omstandigheden van het geval en niet slechts op de letterlijke bewoordingen van het verzoek. Onduidelijkheden of tegenstrijdigheden van wezenlijke aard kunnen eraan in de weg staan dat aan een verzoek gevolg kan worden gegeven. Dat geldt echter niet voor iedere onduidelijkheid of tegenstrijdigheid, bijvoorbeeld omdat deze slechts betrekking heeft op – voor het toetsen van het verzoek aan de actuele situatie waarin de patiënt zich bevindt – irrelevante delen van de schriftelijke verklaring of omdat het uit te leggen verzoek in wezen maar één zinvolle interpretatie toelaat.”

6.5 Hieruit blijkt dat de opvatting van het RTG en het CTG dat er, in lijn met het oordeel van de RTE, “in beginsel geen ruimte [is] voor interpretatie” van een schriftelijk verzoek, niet juist is. De enkele omstandigheid dat de arts het verzoek of de verzoeken moet interpreteren om tot een zinvolle uitleg daarvan te komen, staat aan de rechtsgeldigheid van het verzoek of de verzoeken niet in de weg. De hierop betrekking hebbende klacht slaagt.

6.6 Uit het voorgaande volgt verder dat de klacht ook slaagt voor zover de beslissing van het CTG steunt op het oordeel van het RTG dat de verzoeken niet rechtsgeldig zijn omdat zij “tegenstrijdigheden bevatten ten aanzien van het moment waarop patiënte de levensbeëindiging uitgevoerd

zou willen zien¹. In dat verband is van belang dat het CTG er met het RTG van uit is gegaan dat de patiënt het moment waarop zij “in een verpleegtehuis voor demente bejaarden moet worden opgenomen” heeft aangewezen als het moment waarop zij de levensbeëindiging uitgevoerd zou willen zien, alsmede dat die opname plaatsvond op 3 maart 2016. De duidelijkheid van die aanwijzing wordt niet aangetast door de daarnaast door het CTG en het RTG in aanmerking genomen omstandigheid dat de patiënt in de periode waarin zij nog wel in staat was tot het uiten van een hierop betrekking hebbende wil – welke periode volgens de vaststellingen waarvan het CTG is uitgegaan eindigde “in de loop van 2015”, dus geruime tijd voor het moment van opname – geen verzoek tot levensbeëindiging heeft gedaan. Dat de patiënt geen eerder verzoek heeft gedaan dat betrekking had op de periode vóórdat zij moest worden opgenomen, maakt immers de aanwijzing van het moment van opname als het moment met ingang waarvan de patiënt in haar schriftelijke verklaring om levensbeëindiging verzoekt, niet dubbelzinnig of onduidelijk.

6.7 De op het voorgaande betrekking hebbende klachten slagen.

7. Beslissing

De Hoge Raad vernietigt in het belang van de wet de bestreden beslissing.

NOOT

1) Op grond van art. 75 Wet BIG is een cassatie in belang der wet mogelijk tegen de uitspraak van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) om sturing te geven aan de rechtsvraag die nader verduidelijking behoeft. De Hoge Raad der Nederlanden (HR) toetst in cassatie niet de feiten in de onderhavige kwestie. Dit arrest hangt samen met het arrest van dezelfde datum (ECLI:NL:HR:2020:712) in de strafzaak tegen dezelfde arts. De PG heeft ambtshalve besloten in beide zaken gelijktijdig cassatie in belang der wet in te dienen, opdat de HR ‘zo goed mogelijk sturing kan geven aan de rechtsontwikkeling over euthanasie.’¹

1 ECLI:NL:PHR:2019:1339, p. 3.

2. Met dit arrest scheidt de HR meer duidelijkheid in het juridisch vraagstuk betreffende euthanasie bij een patiënt die lijdt aan vergevorderde dementie en haar eerder opgestelde wilsverklaring ten aanzien van die euthanasie. De uitgebreide conclusie van de PG (ECLI:NL:PHR:2019:1338) is zeer lezenswaardig en geeft een interessant overzicht van de juridische achtergrond ten aanzien van het euthanasie vraagstuk.

3. In het onderhavige arrest zijn aan de orde de volgende twee rechtsvragen: 1) Is het CTG gebonden aan het oordeel van de RTE? 2) Voldoen schriftelijke verklaringen van de patiënt aan de eisen van art. 2.1.a Wtl? Ik beperk mij tot het tuchtrechtelijke aspect van dit arrest, namelijk de vraag wat de taak is van de tuchtrechter bij de toetsing van het handelen van de betrokken beroepsbeoefenaar aan de maatstaf van art. 47 lid 1 Wet BIG.

CTG niet gebonden aan eindoordeel RTE

4. De HR heeft geoordeeld dat het CTG een te beperkt en dus onjuist toetsingskader heeft toegepast in het onderhavige geval van euthanasie bij een patiënte die leed aan dementie.

5. Het CTG heeft – kort gezegd – geoordeeld dat het oordeel van de RTE tot uitgangspunt moet worden genomen bij de beantwoording van de vraag (door het CTG) of een arts bij euthanasie bij een demente patiënt heeft gehandeld conform de zorgvuldigheidseisen genoemd in art. 2 Wtl.

6. Dit is een te beperkte rechtsopvatting, aldus de HR. Ook in het geval dat een RTE heeft geoordeeld dat een arts niet heeft gehandeld conform de zorgvuldigheidseisen van art. 2 lid 1 Wtl, heeft de tuchtrechter tot taak om tot een zelfstandig oordeel te komen omtrent de vraag of de betrokken arts in het desbetreffende geval conform de zorgvuldigheidsnorm van art. 47 lid 1 Wet BIG heeft gehandeld.

7. De tuchtrechter heeft tot taak zich een (zelfstandig) oordeel te vormen ten aanzien van de vraag of het handelen c.q. nalaten van de arts in strijd is met de zorg die een arts behoort te betrachten of met hetgeen een behoorlijk beroepsbeoefenaar betaamt (art. 47 lid 1 Wet BIG).

8. Het CTG heeft in de onderhavige zaak het toetsingskader expliciet herhaald: Bij de tuchtrechtelijke beoordeling van het professionele handelen gaat het om het geven van een antwoord op de vraag of de arts bij haar beroepsmatig handelen

vanuit tuchtrechtelijk standpunt bezien is gebleven binnen de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening, rekening houdend met de stand van de wetenschap ten tijde van het klachtwaardig geachte handelen en met hetgeen toen in de beroepsgroep ter zake de norm of standaard was. Ten aanzien van dit beoordelingskader heeft het CTG overwogen dat de onderhavige zaak zich in zoverre onderscheidt van veel andere zaken die aan de tuchtrechter worden voorgelegd, dat een door de beroepsgroep geaccordeerde norm of standaard voor een situatie als dit onderhavige geval niet is vastgesteld en vastgelegd, en derhalve ontbreekt. Het CTG heeft derhalve aansluiting gezocht bij de door de RTE's gehanteerde toetsingskaders (i.c. de Euthanasiecode 2018) daar de inhoud van deze norm of standaard – aldus de HR – samenvalt met de bepaling van de inhoud van die norm c.q. standaard.

9. De HR oordeelt dat ook in een tuchtprocedure die het gevolg is van een oordeel van een RTE (inhoudende dat de arts niet heeft gehandeld overeenkomstig de zorgvuldigheidseisen van art. 2 WtI), het de taak is van de tuchtrechter om tot een zelfstandig oordeel te komen ten aanzien van de vraag of het beroepsmatig handelen van de arts binnen de grenzen van hetgeen van een redelijk en bekwaam (handelend) arts mag worden verwacht in de gegeven omstandigheden van het concrete geval (art. 47 lid 1 BIG).

10. Dat de inhoud van het door de RTE gehanteerde toetsingskader (Euthanasiecode 2018) meestal samenvalt met de norm van art. 2, lid 1 WtI maakt dit niet anders. En dit laat onverlet dat de tuchtrechter bij het beantwoorden van die vraag waarde kan toedichten aan dat oordeel van de RTE.

Motiveringsvereiste

11. De tuchtrechter zal zich dus een zelfstandig oordeel moeten vormen bij beantwoording van de vraag of is voldaan aan de maatstaf van art. 47 lid 1 BIG, ondanks het oordeel van de RTE in dat voorliggende geval, en de tuchtrechter zal derhalve – in mijn optiek – van dit zelfstandige oordeel wel blijv moeten geven in zijn beslissing. Gelet op de belangen die gemoeid zijn met een tuchtprocedure is een specifieke motivering ten aanzien van het oordeel van de RTE op zijn plaats. In het licht van de EHRM-zaak *Aslan Isma-*

*yilov v. Azerbaidjan*² mag van de tuchtrechter een voldoende motivering van de beslissing worden verwacht, indien een oordeel van de RTE die tuchtprocedure tot gevolg heeft gehad. Het zelfstandig oordeel van die tuchtrechter, of de tuchtrechter nu wel of niet waarde toedicht aan dat oordeel van de RTE, is aan te merken als beslissend voor de uitkomst van de tuchtprocedure.

Een door de beroepsgroep geaccordeerde norm of standaard ontbreekt

12. In het advocatentuchtrecht neemt het Hof van Discipline (HvD) als uitgangspunt dat, gelet op de norm van art. 46 Advocatenwet, de tuchtrechter mede tot taak heeft de kwaliteit van de dienstverlening te beoordelen indien daarover wordt geklaagd. De maatstaf c.q. standaardoverweging die het HvD daarbij hanteert, is dat de tuchtrechter rekening heeft te houden met de vrijheid die de advocaat heeft met betrekking tot de wijze waarop hij een zaak behandelt en met de keuzes waar de advocaat bij de behandeling van die zaak voor kan komen te staan. Deze vrijheid is niet onbepaald, maar wordt begrensd door de eisen die aan de advocaat als opdrachtnemer in de uitvoering van die opdracht mogen worden gesteld en die met zich brengen dat zijn werk dient te voldoen aan datgene wat binnen de beroepsgroep als professionele standaard geldt. Die professionele standaard veronderstelt een handelen met de zorgvuldigheid die van een redelijk bekwame en redelijk handelende advocaat in de gegeven omstandigheden mag worden verwacht. Daarbij merkt het HvD vaak op dat binnen de beroepsgroep wat betreft de vaktechnische kwaliteit geen sprake is van breed gedragen, schriftelijk vastgelegde professionele standaarden. Het HvD toetst daarom of verweerder heeft gehandeld met de zorgvuldigheid die van een redelijk bekwame en redelijke handelende advocaat in de gegeven omstandigheden mag worden verwacht.³

2 EHRM 12 maart 2020, ECLI:CE:ECHR:2020:0312JUD001849815, par. 42-43 (*Aslan Ismayilov v. Azerbaidjan*; zie mijn annotatie bij deze zaak in *TT* 2020/21, afl. 2, p. 40. NB: Deze EHRM-uitspraak is nog niet definitief en wordt pas definitief (*final*) indien is voldaan aan het bepaalde in art. 44 lid 2 EVRM.

3 Bijv. HvD 5 februari 2018, ECLI:NL:TAHVD:2018:32; HvD 11 oktober 2019, ECLI:NL:TAHVD:2019:182.

13. Het HvD houdt bij de toetsing van het professioneel handelen van de advocaat aan de norm van art. 46 Adv.w. oog voor de specifieke omstandigheden van het geval. De HR hanteert in wezen dezelfde maatstaf als het HvD. Deze taak tot zelfstandige oordeelsvorming van de tuchtrechter in het individuele voorliggende geval, vloeit voort uit de open normen waarin het tuchtrecht wordt getoetst.

14. In een recente beslissing⁴ heeft het HvD uitdrukkelijk vermeld dat de advocaat in kwestie lid is van de Nederlandse Vereniging Familie- en erfrecht Advocaten Scheidingsmediators (vFAS). De vFAS hanteert een Gedragscode. De leden van de vFAS hebben op grond van die Gedragscode (onder meer) professionele distantie (tot de cliënt) in acht te nemen. Het HvD oordeelde (onder meer) dat de advocaat onvoldoende distantie tot haar cliënt had gehouden, waarmee het HvD (zonder dat expliciet te benoemen) in zijn beslissing direct toetste aan de gedragscode van de vFAS.

15. Het verschil tussen zo'n gedragscode en een oordeel van de RTE is in elk geval dat de RTE een oordeel velt over het professioneel handelen, terwijl een gedragscode een leidraad is ten behoeve van dat professioneel handelen. Ik vraag mij dan ook af, gelet op dit onderhavige arrest van de HR, in hoeverre een tuchtrechter in geval van beroepsmatig handelen dat niet conform een door de beroepsgroep geaccordeerde code of standaard is, tot taak heeft zich een zelfstandig oordeel over dat handelen te vormen. Met andere woorden, mag de tuchtrechter volstaan met het oordeel dat het enkele overtreden van een gedragscode het handelen van de beroepsbeoefenaar tuchtrechtelijk verwijtbaar maakt?

16. Ik meen dat het antwoord op die vraag afhankelijk is van de aard van de betreffende norm in die gedragscode. De normen in professionele standaarden⁵ zijn in mijn optiek te onderscheiden

in vakinhoudelijke, juridische en beroepsethische normen. Met name ten aanzien van die laatste soort normen in een professionele standaard mag naar mijn mening van de tuchtrechter verwacht worden dat hij ook dan, in geval van niet standaardconform handelen, zich een zelfstandig oordeel vormt ten aanzien het handelen in strijd met die norm en de specifieke omstandigheden van het geval.

17. De taakomschrijving van de tuchtrechter zoals in dit arrest door de HR gegeven, sluit wat mij betreft naadloos aan bij de definitie van Den Tonkelaar⁶ waar hij stelt dat tuchtrecht gaat om rechtspraak over gedrag van beroepsgenoten, om geconcretiseerde beroepsethiek; het tuchtrecht toetst de beroepsethiek aan de praktijk.

18. Met dit arrest heeft de HR sturing gegeven aan de rechtsontwikkeling ten aanzien van juridische vraagstukken betreffende euthanasie. De *portee* van cassatie in belang der wet in tuchtzaken is daarmee gegeven. Immers, de taakomschrijving van de tuchtrechter als gegeven door de HR is ook van toepassing op andere tuchtrechters werkzaam in diverse (wettelijke) tuchtrechtelijke (deel)gebieden.⁷ Dit arrest maakt, in mijn optiek, niet alleen duidelijk dat de HR sturing geeft aan rechtsontwikkeling over euthanasie, maar bovenal dat de HR, door toepassing van de maatstaf uit het advocatentuchtrecht in het medisch tuchtrecht, rechtseenheid ontwikkelt binnen het tuchtrecht in de meest brede zin van het woord en daarmee het belang van harmonisatie tussen de diverse tuchtrechtelijke deelgebieden tot uitdrukking brengt. Wat mij betreft moet de mogelijkheid van cassatie in belang der wet ook in die andere tuchtrechtgebieden wettelijk worden verankerd.⁸ Of, beter nog, ik doe hier

vies Departement Bestuurs- en Organiseringswetenschap (USBO); Universiteit Utrecht 10 maart 2014.

6 H. den Tonkelaar, 'Terugkerende vragen in het Tucht-recht', *Ars Aequi* juli/augustus 2016, AA20160564, p. 564 e.v.

7 Ik vat daaronder samen: advocaten; accountants; BIG-geregistreerden, veterinaire artsen, deurwaarders, loodsen, notarissen, octrooigemachtigden en zeevarenden.

8 ECLI:NL:HR:2019:15: Cassatie via beroep op art. 6 EVRM bleek wel mogelijk, ondanks het bepaalde in art. 94 lid 1 Wna. Er was sprake van schending door het hof van het recht op hoor en wederhoor, nu verzoeker zich niet had kunnen uitlaten over de verzwa-

4 HvD ECLI:NL:TAHV:2019:170.

5 Lezenswaardig rechtsvergelijkend onderzoek naar professionele standaarden bij medisch specialisten, accountants en politie: <https://www.rechtspraak.nl/SiteCollectionDocuments/RM-2014-03-Professionele-standaarden.pdf>; M. Noordegraaf e.a. *Professionele standaarden: een vergelijkend perspectief Ontwikkeling, implementatie en onderhoud van professionele standaarden in verschillende beroepsgroepen*, Uitgevoerd in opdracht van de Raad voor de rechtspraak USBO Ad-

bij een oproep aan de wetgever om het voorontwerp Kaderwet Tuchtprocesrecht⁹ van stal te halen, te reviseren en alsnog zo snel mogelijk in te voeren, ter bevordering van die harmonisatie.

Mr. N.A. de Leon-van den Berg
Advocaat bij Advocatenkantoor De Leon en
hoofdredacteur van Tijdschrift Tuchtrecht.

25

Centraal Tuchtcollege nuanceert criteria rapportage in geval van weigerrapport

Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

19 november 2019, c2018.488,

ECLI:NL:TGZCTG:2019:280

(Mr. A.D.R.M. Boumans, Mr. Y. Buruma, Mr.

Y.A.J.M. van Kuijck, Mr. E.D. Berkvens, Mr.

L.C. Mulder)

Noot Mr. L. (Liselotte) van Gaalen-van

Beuzekom

Medisch tuchtrecht. Rechtstreeks belanghebbende. Weerslagcriterium. Pro Justitia-rapportage. Inzage- en correctierecht. Weigerrapport.

[art. 47 lid 1 onder b Wet BIG, art. 65 lid 1 onder a Wet BIG]

Klacht tegen gz-psycholoog die een Pro Justitia-rapportage heeft opgesteld. Klagers zijn de verdachte waarop het rapport betrekking heeft en zijn echtgenote. Klager heeft aan het PJ-onderzoek geen medewerking verleend (zogenoemd weigerrapport). Het Regionaal Tuchtcollege stelt vast dat de gz-psycholoog het inzage- en correctierecht heeft geschonden (klachtonderdeel 1) en dat het onderzoek en de rapportage op essentiële punten niet voldoen aan de daarvoor geldende criteria (klachtonderdeel 2) en legt een berisping

ring van de tuchtmaatregel (ontzetting uit het ambt van notaris). Het cassatieberoep was ontvankelijk maar werd verworpen.

⁹ Kamerstukken II 2007/08, 29 279, nr. xx.

op. Het Centraal Tuchtcollege concludeert dat klagster geen belanghebbende is en derhalve niet-ontvankelijk is in haar klacht. Voorts verklaart het Centraal Tuchtcollege klachtonderdeel 2 alsnog ongegrond. De maatregel van berisping blijft gehandhaafd.

1. Feiten

Klagers zijn beide medisch beroepsbeoefenaren; klager is huisarts en klagster (zijn echtgenote) is psychotherapeute. Klager wordt strafrechtelijk vervolgd voor moord als behandelend arts van de moeder van klagster. Zij is overleden op 29 juli 2016. Klager heeft haar medicatie voorgeschreven en toegediend vlak voor overlijden. Nadat klager in voorarrest heeft gezeten is hij weer als huisarts aan het werk gegaan in afwachting van de verdere strafrechtelijke procedure.

Verweerster, gz-psycholoog heeft (de persoon van) klager onderzocht en een Pro Justitia-rapportage opgesteld in het kader van het strafrechtelijk onderzoek. Klager heeft geen medewerking verleend aan het rapport, dat hiermee dient te worden beschouwd als 'weigerrapport'.

Klagster is getuige in het strafrechtelijk onderzoek. Haar naam wordt door verweerster een aantal malen genoemd in de Pro Justitia-rapportage.

De klacht houdt samengevat in:

1. Schending inzage- en correctierecht;
2. Ondeugdelijk onderzoek en rapportage.

Ontvankelijkheid

Verweerster heeft zich jegens klagster primair beroepen op de niet-ontvankelijkheid (klagster is volgens verweerster geen rechtstreeks belanghebbende), subsidiair bestrijdt zij de klacht.

Het Regionaal Tuchtcollege oordeelt dat klagster wel degelijk ontvankelijk is, nu zij als belanghebbende in de zin van art. 65 lid 1 onder a Wet BIG dient te worden beschouwd. Hoewel er geen handelrelatie bestaat tussen verweerster en klagster, gaan de stellingen in de rapportage wel over de persoon van klagster en treffen deze stellingen haar in persoon. Op grond hiervan is het Regionaal Tuchtcollege van oordeel dat klagster een belang heeft dat kan worden geplaatst in het kader van en weerslag heeft op de individuele gezondheidszorg, waarmee klagster dient te worden aangemerkt als rechtstreeks belanghebbende.